

PRINCIPY DUCHOVNÍHO BOJE II

BURT ASBILL

(Konference Kraskov, 6. srpna 2003)

Minule jsem se zmiňoval o principu přikrytí. Pokaždé něco přikrývá něco jiného. Manžel přikrývá manželku, šéf zastihuje toho manžela a město nebo vesnice, ať už bydlí kdekoliv, zastihuje rodinu. Země, ve které žijí, zastihuje to všechno dohromady. Hovoříme tady o principu vlády a autority.

Také jsme si v Písmu ukazovali, jak se Adam stal principem přikrytí ve světě, který Bůh stvořil. Všechno, co Bůh stvořil, vložil bez omezení do rukou Adama. V jejich smlouvě nebyla žádná klauzule, která by připouštěla odmítnutí. Bůh věděl, co dělá. Mějte na mysli, že Bůh je alfa i omega. Bůh věděl, co se bude dít, a přesto dal Adamovi nade vším plnou kontrolu. V Písmu čteme, že k Evě přišel ďábel a svedl ji, podvedl ji. Když Adam okusil z ovoce stromu poznání, spustil se druhý princip, princip duchovního boje.

Četli jsme z epištoly Římanům 6:16, kde se říká, že komu vydáme naše údy v poslušnosti, toho se stáváme ne služebníky, ale otroky. Pokud vaše Bible mluví o služebnících, škrtněte si to a napište: otroky. Měli bychom s naší Biblí pracovat a upravit ji tak, abychom v ní četli stejně, jako v ní čte Bůh. Verš z Římanům 6:16 říká, že komukoli propůjčujete údy k poslušnosti, toho otroky se stáváte. Když Adam svolil, že neposlechne zákon, který Bůh v zahradě ustanovil, nejenže zemřel, nejenže jednal v hříchu, který uvedl na svět, ale bytost, kterou nazýváme satan, zaujala pozici přikrytí a začala zakrývat a zastihovat lidstvo, což trvá již šest tisíc let.

Mnoho lidí si myslí, že mezi Bohem a peklem je jakési území nikoho. Že existuje jakási neutrální půda. Říkají tomu člověk, nebo lidskost. Já tomu nevěřím. Já věřím tomu, co říká Písmo. Nesouhlasíte-li se mnou, to mě netrápí. To je v pořádku. Věřím, že já mám pravdu, a vy se mýlíte. ☺

Věřím, že existují dvě moci, dvě síly, které se přetahují o člověka. Bytost, které říkáme Bůh, a Jeho cílem je nebe, a druhá bytost, satan, jehož cílem, nebo místem, kterého chce dosáhnout, je peklo. Satan věří, že „v lásce a válce je vše dovoleno“. To znamená, že nenechá kámen na kameni, jen aby dosáhl svého záměru a připravil Boha o Jeho záměr a touhu mít syny.

V Novém zákoně můžete najít verš, který hovoří o satanu jako o princovi a moci v povětrí. Řecké slovo, které Písmo používá ve vztahu k povětrí, je slovo, které označuje vzduch, který dýcháme. Každé naše vdechnutí mluví o schopnosti pojmout život. Pokud mi nevěříte, tak zadržte během kázání dech. Víte, Bůh nám však dal takovou pojistku. Maximálně omdlíte a pak zase začnete dýchat. ☺

Vzpomínám si na jedno vzteklé dítě. Pokaždé, když se začalo vztekat, zadržovalo dech a všechny strašilo tím, že se udusí. Jednou se začalo vztekat na špatném místě, protože uprostřed jeho hysterického záchvatu přišlo slovo: „Schválně, jestli se dokáže udusit!“ Někdo tehdy řekl, že prostě blafuje. Samozřejmě neumřelo! Můžete se nadechnout – nezemřelo, nebojte se! ☺

Mluvíme o satanu a o boji na nebesích. Nevěříte-li tomu, běžte do knihy Izaiáše do 14. kapitoly, kde si můžete přečíst o záměru satana. Dočtete se, s jakou intenzitou chtěl dosáhnout svého cíle. Satan si přivlastnil pozici příkrytí či jinak řečeno zastínění.

O principu zastínění jsme hovořili při zrození Jeshuy (Ježíše). Písmo mluví velmi jasně. Duch svatý zastínil Marii. Důsledkem toho příkrytí počala a porodila Syna, Spasitele světa. Takže třetí důležitý princip duchovního boje je, že satan musí pracovat shodně s principy, které Bůh ustanovil. Není to úžasné? Je mi nepochopitelné, jak bytost, která byla na počátku stvořená s takovou slávou, která by měla být chytrá a inteligentní, může být tak hloupá. Máte-li proti sobě někoho, kdo chce získat vaši pozici, a on vám přitom dovolí napsat knihu, jak proti němu bojovat, nemyslíte, že je moudré se jí pak řídit? Kdybych tu knihu psal já, vím, co bych napsal. Napsal bych do ní, co můj protivník může, ale taky co nemůže. Kromě toho bych si v pravidlech nechal prostor, abych ho vždycky mohl přemoci. Přesně to Bůh učinil. V Písmu je napsáno, že „můj lid hyne pro nedostatek poznání“. Mohu vám ten verš najít. Během předešlých shromáždění o tom již někdo mluvil.

Takže jsme se příliš neodchýlili od toho, co Bůh mluvil na začátku. Vzpomínáte si na příběh Ester? V zákoně bylo napsáno, že Haman a jeho společníci mohou Židy okrást a zabít. Znáte-li Písmo, budete vědět, že v tehdejší společnosti se psaný zákon už nesměl zrušit. A tak způsob, jak zachránit izraelský lid, bylo napsat další zákon – že se Židé, kteří měli být napadeni, okradeni a zavražděni, mohou ozbrojit. A nejenže se mohou ozbrojit, ale pokud se nepletu, Izraelci mohli bojovat dřív, než se první zákon naplnil.

Co nám Bůh říká? Že nebojujeme proti tělu a krvi, ale proti duchovním mocnostem, jinými slovy proti knížatům a jejich kamarádům. Z Hamana můžete lehce udělat satana. Možná byste mohli na chvíli v Ester vidět Ducha svatého nebo někoho jiného, protože je to příběh o duchovním boji.

Ukazoval jsem vám v Písmu, jak se satan snažil zastínit. Povedlo se mu protlačit do celého lidstva. V Písmu byla zahrada Eden geografické místo, které se nacházelo někde na zemi. V duchovním slova smyslu však celý svět a v něm celé lidstvo bylo zastíněno d'áblem, to znamená, že lidstvo zastínilo vlastnosti satanské přirozenosti. Chcete-li, můžete jít do Nového zákona, do mnoha knih, které napsal apoštol Pavel, kde najdete obsáhlý seznam vlastností té satanské přirozenosti. Je jedno, jestli jste se narodili v USA nebo v Indii nebo v Evropě, všichni jsme se narodili se stejnou povahou.

Četli jsme si verš z epištoly Římanům z 5. kapitoly, že hřích vstoupil do světa skrze jednoho člověka. Také jsem vám vysvětlil, že smrt není pouze to, že nám dojde dech. Pokud se podíváte do knihy Zjevení na jezdce, kteří se vydali různými směry, za jedním z nich následovalo peklo a smrt. Když Bůh mluví o smrti neznovuzrozeného člověka, pak vůbec nemluví o jeho fyzické existenci. Jinými slovy kvůli Adamovi každý člověk chodí jako mrtvý člověk. Nechci zanechat stín pochybnosti o tom, jak Bůh nahlíží na lidstvo. Můžete si myslet, že jste v pohodě, ale Bůh se na vás nedívá, jako se na sebe díváte vy. Bůh se na nás dívá z duchovní perspektivy života, nebo smrti. I slovo život má jiný význam, stejně jako slovo smrt. Když se píše, že všichni lidé zhřešili, mluví to o tom, že všechny vlastnosti převrácenosti, které byly v satanu, během šesti tisíc let satan protlačil do lidstva.

Dovolte mi, abych vám řekl, proč se tím zabývám pořád dokola. Kdybychom si uvědomovali realitu toho, o čem mluvím, byli bychom daleko příčinlivější a daleko opatrnější, když vychováváme děti. Slyšíte, co říkám? Někdo se mi zmínil, že jste trochu přecitlivělí, když se začne mluvit o vašich dětech. Tak si myslím, že jestli by o tom někdo měl začít mluvit, jsem to já. Myslíme si, že miminko, které je tak sladké, příjemné, roztomilé a které si umí získat naše srdce, je ta nejsladší a nejkrásnější věc, která kdy byla zrozena. To je pravda pouze ve dvou případech. Máte-li víru a vizi, nebo jste-li absolutně podvedeni. Pokud si uvědomíme, že důsledkem šesti tisíc let přikrytí má to dítě, které držíme na rukách, všechny d'ábelské vlastnosti, všechny sklony, které lidstvo za těch šest tisíc let získalo, pochopíme, že má potenciál stát se tou nejd'ábelštější lidskou bytostí na

celém světě. Buď je to tak, nebo se Písmo mýlí. Píše se, že „...*skrze jednoho člověka hřích na svět všel a skrze hřích smrt, a...všichni zhřešili.*“ (Řím 5:12)

Můžu si říct, že všichni lidé kromě mých vnoučátek. Ale pomůže jim to nějak? To mě mate. Vlastně mě to nemate, protože vím, že to děláme v nevědomosti. Jedna z prvních věcí, kterou jsem udělal, když se mi narodily děti, byla, že jsem nenechal kámen na kameni. Popadl jsem každé to dítě a nabídl ho Bohu, aby bylo vydáno Jeho službě. Mluvíme o duchovním boji a jednou ze zbraní posledních dnů jsou děti. Absolutně netuším, proč jsme přesvědčeni, že když dítě necháme, aby si rostlo „*sobě volně*“ (Př 29:15), tak bude v pořádku, v pohodě. Proč si myslíme, že se dítě, které má jako součást povahy do duše zapuštěnou vzpouru, stane bez výchovy poslušným a spokojeným. To nejde. To nejde! Jednou ze zbraní poslední doby proti církvi budou děti, které jsou v církvi. Protože si jejich rodiče neuvědomili věčnost ani princip přikrytí a zastínění, který v lidstvu funguje. A tak jak říká Písmo, „...*nebojujeme proti tělu a krvi...*“

Bud'te si jisti, že miluji své děti. Patrně si někteří myslí, že jsem studený a lhostejný. Já však miluji své děti, miluji svá vnoučata a mám jich docela dost. Ale moje láska k nim mi nebrání, abych duchovně rozpoznával jejich přirozenost.

Rád bych, abychom si otevřeli epištolu Římanům, 7. kapitolu. Podíváme se, jaké porozumění měl Pavel o věcech, o kterých si povídáme. Římanům 7:18-20: „*Vímť zajisté, že nepřebývá ve mně, (to jest v těle mém,) dobré. Nebo chtění hotové mám, ale abych vykonati mohl dobré, tohoť nenalézám. Nebo nečiním dobrého, kteréž chci, ale činím to zlé, jehož nechci. A poněvadž pak, čehož já nechci, to činím, tedyť již ne já činím to, ale ten hřích, kterýž ve mně přebývá.*“ Doufám, že si nemyslíte, že tady Pavel jen teoretizuje. Vyznává se ze svého boje s hříchem na přirozené rovině a zároveň ze vztahu, který má s Kristem na té duchovní rovině. Vydává nám osobní svědectví. Jsem si jistý, že byste se mnozí z vás, pokud byste byli upřímní a nechtěli se chlubit, mohli s tímto veršem ztotožnit. Možná i dnes. Pavel vyznává, že se uvnitř něho něco děje.

Pojďme do epištoly Galatským. Apoštol Pavel tam mluví o životě v duchu a o životě pod zákonem. Ale také o boji, o kterém vám tady povídám. Galatským 4:19: „*Synáčekové moji, (kteréž opět rodím, až by Kristus zformován byl v vás,)...*“ Pavel v tomto verši ilustruje oba stavy. Můžeme říct, že mluví o nebi a o pekle. Říká: „*Chtěl bych přítomen vám*

býti nyní, a proměnití hlas svůj; nebo v pochybnosti jsem o vás. Povězte mi, kteříž pod zákonem chcete býti, nepozorujete-liž zákona?“ (Gal 4:20-21)

Než půjdu dál, rád bych něco poznamenal. Písmo říká, že zákon je správcem, který má učinit co? Přivést nás do Krista. Sledujete mne? Pokud jste ve vzpouře, tak potřebujete zákon. Vzpouřa není příznakem nebe. Pokud se podíváte do některé ze Samuelových knih, řeknou vám, že vzpouřa je co? „...zpoura jest takový hřích jako čarodějnictví...“¹ (1Sam 15:23) Věříme tomu, co říká Boží slovo? Často slýchám nebo vidím, že když dítě začne jednat v rozporu s tím, co chce rodič, rodiče říkají, že je právě dneska unavené nebo mu není dobře. Anebo říkají: „Není to roztomilé?“ Ani nevíte, kolikrát jsem to slyšel. Nebo vidíte, jak se tomu rodiče smějí. Vidíte dítě ve vzpouře, a rodiče se tomu smějí.

Pokud má Písmo pravdu, znamená to, že když dítě začne být vzpurné, tak činí něco, na co se Bůh dívá jako na čarodějnictví. Díky tomu by měl být rodič schopen vidět za přirozené okolnosti do věčnosti. Na základě principu přikrytí je to pravda. Bible nás, rodiče, nabádá, abychom dítě vyučovali a ustavili ho na cestě, po které má jít. A až to dítě bude starší, tak se z té cesty neodchýlí. To slovo vyučovat neznámá ho jenom pasivně učit. Znamená to, že vybudujete takový kanál, skrze který můžete své dítě nasměrovat vámi vybraným směrem. Stejně, jako když lidé budují kanály, aby usměrnili tok vody. Takový kanál je pevný, nepovolí. Je schopen ustát tlak a působení vody, která skrze něj plyne.

Kolik z vás zažilo to, že když děti vyrůstají z dětského věku, automaticky začínají dělat věci, které po nich chcete? Už se to někomu stalo? Nevidím žádné ruce... Věřím, že opak je pravdou. Většinou, když dítěti řeknete, aby něco udělalo, projeví se, říkám tomu, pasivní vzdor. Víte, co to je? Najednou zmizíte. Zmizíte z vědomí dítěte. Mluvíte k němu, ale ono vás neslyší. Jdete k němu, a ono vás nevidí. Jako by se vám konečně podařilo stát se neviditelnými. Mnozí rodiče si myslí, že to není projev d'ábelského chování. Úmyslně používám takové syrové termíny. A mějte, prosím, na mysli, že jsem na začátku řekl, že nebojujeme proti tělu ani krvi. Jenomže problém je ten, že máme malé milované stvoření z těla a krve, které má jako duchovní dědictví peklo. Nechtěl jsem kázat o výchově dětí, ale snažím se následovat Boží hnutí.

¹ Doslovně podle hebrejského originálu: „Vzpouřa je hřích čarodějnictví.“

Něco svému dítěti řekneme. Víte, problém však je, že se zrovna soustředíme na něco jiného. Něco zrovna děláme a zapomeneme, že jsme dítěti něco prikázali, až do té chvíle, kdy se ohlédneme a zjistíme, že si dál dělá, co jsme mu před chvílí říkali, aby nedělalo. A tak mu to připomeneme. A za chvíli mu to zase připomeneme. A v devíti případech z deseti nás k tomu, abychom donutili naše dítě udělat, co jsme chtěli, motivuje to čarodějnictví, ve kterém naše dítě momentálně jedná. Protože nám to čarodějnictví slouží. Rozumíte? Ne? Tak znovu. Dítě je vzpurné. Vzpoura je čarodějnictví. Takže dítě není jen vzpurné, ale jedná v čarodějnictví. A to čarodějnictví, ve kterém dítě jedná, nám slouží. Je to tak! Najednou se rozčílíme, vytočíme, jsme zlí – z jakéhokoliv důvodu. To není jenom proto, že by vás dítě neposlechlo, a vy jste se na něj rozzlobili. Ale začne se tu manifestovat peklo. Žádné amen? To je biblické. Nepřekrucuji verše. Problém je, že bojujete s přirozenou náklonností, s city a s pokrevním poutem. Podívejme se pravdě do očí. Často dítě dělá přesně to, co je ve vás.

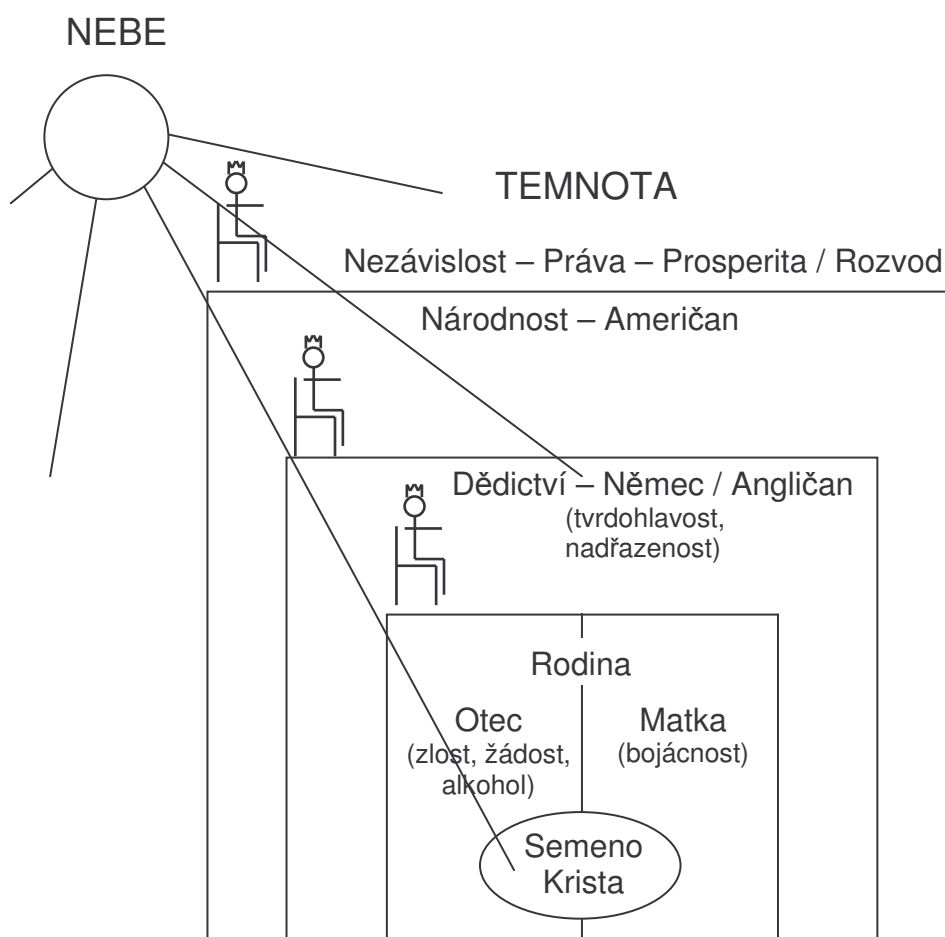
Apoštol Pavel mluví ke Galatské církvi. Říká: „*Povězte mi, kteří pod zákonem chcete býti, nepozorujete-liž zákona?*“ (Gal 4:21-26) Pamatujte, že zákon byl dán proto, aby nás přivedl ke Kristu, z pekla do nebe. „*Nebo psáno jest: Že Abraham měl dva syny, jednoho z děvky, a druhého z svobodné. Ale ten z děvky podlé těla se narodil, ten pak z svobodné podle zaslíbení. Kteréžto věci u figuře se staly...*“ Slovo figura znamená stín, typ, prototyp nebo alegorie. Pokuším se to slovo trochu vysvětlit. Bůh použil přirozenou situaci, aby vysvětlil duchovní princip. Použil časné okolnosti, aby vysvětlil a ilustroval věčný duchovní princip. „*...Kteréžto věci u figuře se staly. Nebo toť jsou ti dva zákonové, jeden z hory Sinai, k manství zplozující, a tent' jest jako Agar. Agar zajisté jest hora Sinai v Arábii. Dobřet' se pak k ní trefuje nynější Jeruzalém, nebo v službu podroben jest s syny svými. Ale ten svrchní Jeruzalém svobodný jest, kterýž jest matka všech nás.*“

Pojďme se podívat do Genesis 25:21-23: „*I modlil se Izák pokorně Hospodinu za manželku svou; nebo byla neplodná. A uslyšel jej Hospodin; a tak počala Rebeka manželka jeho. A když se děti potískali v životě jejím, řekla: Má-liť tak býti, proč jsem já počala? Šla tedy, aby se otázala Hospodina.*“ Bylo by dobře, kdyby se víc matek chodilo dotazovat Boha, co je to za dítě, které přivádějí na svět. „*I řekl jí Hospodin: Dva národové jsou v životě tvém, a dvůj lid z života tvého se rozdělí; lid pak jeden nad druhý bude silnější, a větší sloužiti bude menšímu.*“ Tento příběh znázorňuje princip spasení, které se začíná, když se střetneme s krví Ježíše Krista.

V epištole Římanům 7:18-20 Pavel mluví o tomtéž jako Genesis 25:21-23. Pavel přišel na to, že se v něm odehrává boj mezi obnoveným životem a zákonem hříchu, který přebývá v jeho těle. Máme zde tedy příběh, který nastiňuje nějaký duchovní princip.

V 2. epištole Korintským 5:1-7 Pavel mluví o našem těle jako o stánku, jehož stavitelem je Bůh. A ten stánek se může nacházet ve dvou stavech. Jeden stav nazývá nahým, druhý stav oblečeným.

Teď se vám pokusím nakreslit obrázek toho, jak to funguje. Nakreslím tři stánky – rozdělil jsem to do tří různých kategorií. Obrázek ilustruje povahu mocností, které v nás přebývají. Pavel jí říká hřích. Je to povaha, o které jsme četli ve verších o hoře Sinai a o Jeruzalému, povaha, o které jsme četli v Genesis 25, kdy se v lůnu Rebeky střetly dvě děti.

Nejprve bych chtěl mluvit o **naší národnosti**. Pro ilustraci budu mluvit pouze o sobě, o tom, kde žiji. Nazývají mě Američanem. To má však ještě jiný význam než jen to, že jsem se narodil v USA. Jsme velmi pyšní na naši nezávislost. Jsme velmi pyšní, že máme jistá práva. Jsme velmi pyšní, že

máme prosperitu, majetek. A všechny tyto věci dohromady vygenerovaly ještě dalšího ducha. Ducha rozvodu. Kdekoli se sejdou všechny tyto věci, tam máte i rozvod. Zjistíte, že to funguje jako princip společnosti. Podle statistik, když jsem se díval naposled, byla tři z pěti manželství rozbita během prvních pěti let. Vymysleli i nový termín. Říkají tomu spolužití. A nejenže vymysleli novou terminologii, ale ustanovili novou vyhlášku, která dovoluje tomu spolužití, aby existovalo legálně. Páry sepíší jakousi smlouvu, kde se spolu domluví na pravidlech rozvodu předtím, než spolu začnou žít. Nejsou to jen skutky civilizace, ale jsou to duchové. Jsou to knížata, která pod sebou mají další duchy, kteří fungují a pracují na příslušném místě podle své specializace. Pokud tohle celé chcete zasadit do kontextu, tak s tímhle vším se já jako jednotlivec musím poprat.

Další je **naše dědictví**. Nevím jak vy, ale já jsem Němec a Angličan. Směsice, že? Teď si můžete říct: „Ááá, tak už rozumím, proč je takový, jaký je!“ ☺ To neznamena jenom to, že mám německé předky, že mí prarodiče přišli z Německa a z Anglie, ale mohli byste vyjmenovat všechny typické vlastnosti těch národů. Jako Němec jedním s tvrdohlavostí, nadřazeností. S tím jste vy nikdy nemuseli jednat. ☺ Vy ne, vy jste vysvobození. ☺ Jako Angličan: nažehlená krajka, možná intelektuál. Tohle všechno jsem já. Všechny tyto vlastnosti se do mne vsunuly. Zdědil jsem je a jsou v mé krvi. Ve Starém zákoně se píše, že bychom neměli jíst krev zvířat, neboť život těla je v krvi. Jak krev mých předků přecházela z generace do generace a až do mne, když jsem se narodil, přijal jsem všechny tyhle vlastnosti, které jsme si po generace předávali.

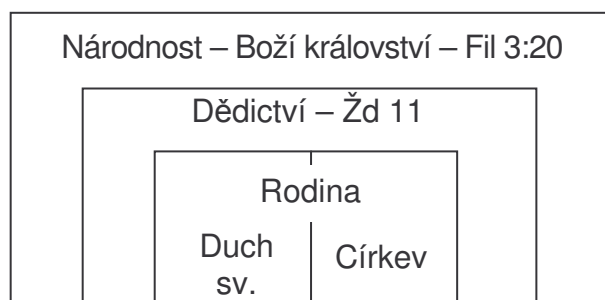
Za třetí, protože nemohu najít lepší název, nazvěme to **naše rodina**. To znamená táta, máma a všechno, co se toho týká. Můj otec měl problém se zlobou, alkoholem a žádostí. Moje matka se zase nechala snadno zastrašit a měla také sklon k tomu, nechat se lehce podvést; neměla žádné rozlišení. Do toho všeho jsem přišel já. Krásné, maličké, růžové, milované, roztomile se chichotající bezmocné miminko, jehož potenciál a vše, co do něj bylo vloženo, byl absolutně ďábelský. A v tom mém prostředí, můžete říci, v té mé temnotě, ke mně přišel Bůh. Halelujah! Znáte verš ze žalmu: „...*pakli bych sobě ustlal v hrobě...*“² (Ž 139:8) O čem tady žalmista mluvil? Nemluvil o tom, co bude. Nemluvil o věčnosti. Mluvil o současnosti. Ten verš je v originále napsán v přítomném čase, jako by to žalmista dělal právě

² Doslovně podle hebrejského originálu: „...I když si stelu v pekle...“

ve chvíli, když zpíval ten žalm. „Přestože si stelu v pekle, Ty jsi se mnou.“ Slovo „temnota“ si můžete nahradit výrazem „bez formy“ nebo „bez tvaru“.

Nebo si můžete přečíst Genesis 1:2: „*Země pak byla nesličná a pustá, a tma byla nad propastí, a Duch Boží vznášel se nad vodami.*“ Stejný stav, který je tady na počátku, byl na počátku můj stav. A stejný je počátek každého dítěte, které přijde na svět. Jako bylo nezbytné, aby Bůh přišel, zastínil a vznášel se nad vodami v Genesis 1, stejně tak je důležité, aby Bůh, který je v nás, přišel a zastínil naše děti. V Genesis 1:3 Bůh řekl: „*Bud' světlo! I bylo světlo.*“ Já jsem na stejném místě, kde začíná Genesis 1, kdy Bůh řekl: „*Bud' světlo!*“ Jan 1:1-5: „*Na počátku bylo Slovo, a to Slovo bylo u Boha, a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha.*“ (Není úžasné, že nás to z Nového zákona přeneso rovnou do Starého zákona?) „*Všecky věci skrze ně učiněny jsou, a bez něho nic není učiněno, což učiněno jest. V něm život byl, a život byl světlo lidí. A to světlo v temnostech svítí, ale tmy ho neobsáhly.*“ Nebe svítí do temnoty! Svítí do temnosti a ty temnoty ho nepohltily. Nebylo možné, aby něco z temnoty zachytilo nebo zastavilo světlo, kterým Bůh svítil do mého bytí. Bylo naprosto nezbytné, aby Bůh stvořil něco nového. Halelujah! Pavel říká: „*Synáčekové moji, (kteréž opět rodím, až by Kristus zformován byl v vás.)*“ (Gal 4:19) Často se mě lidé ptali, proč nás Bůh jen nezrekonstruuje. Víte, co myslím? Jako kdybyste si nechali něco starého, oblékli to, umyli, namalovali, něco nového k tomu přidali, aby se to dalo použít, a řekli si: „To je prima!“ Ale s námi to nejde. Bůh musí stvořit něco nového. Když se píše o dechu života, tak Bůh mluví o plnosti Boží zapouzdřené v semeni.

Nakreslím vám poslední obrázek, co je v tom semeni. Myslete na epištolu Korintským, kde se píše o dvou stáncích. Takže první stánek jsme si už nakreslili. Bible říká, že nejdříve přirozené, potom duchovní. Nakresleme si tedy i stánek číslo dvě. (2. Korintským, 5. kapitola.)

Půjdu zdola nahoru. Podobně jako v přirozeném tady máme církev – matku a Ducha Svatého, který nás zastihuje jako otec. Já jsem přijal spasení v baptistické církvi, což samo o sobě nemůže zrušit mé spasení. V mém obrácení jsem zdědil určité aspekty baptistické církve. Baptisté mají své učení a jedno z nich říká: „Jednou spasen, navždy spasen.“ To je určitá doktrína, kterou jsem zdědil.

V tomto druhém stánku máme také **dědictví**. Bohužel nemáme čas probrat si vše do detailu, ale v Bohu mám dědictví, které nemá s dědictvím po přirozených předcích nic společného. Podíváte-li se do epištoly Židům do 11. kapitoly, hovoří se tam o Božích svatých, jak oni nakládali s Božím slovem. A toto Slovo ke mně Bůh kdysi promluvil, a já se obrátil.

Mou **národností** je Boží království. (Fil 3:20)³ Božím záměrem je, aby všechno, co je v semeni, se rozmohlo a vše ostatní pohltilo. Má povaha se mění podle toho, jak se vyvíjím. Můžete si to rozdělit podle stadií vývoje člověka: dítě, adolescent a dospělý. Když se v člověku začne vyvíjet ta Boží osobnost, začne se prát s tělesným dědictvím. Pavel říká: „Následujte mě, jako já následuji Krista.“ Když čtu svědectví Božích svatých, tvoří to ve mně touhu je následovat, kopírovat. Jako mladý křesťan jsem četl mnoho příběhů misionářů. Hodně o Richardu Wurmbrandovi. Nikdy v životě, když jsem četl ten příběh, jsem si nemyslel, že budu stát uprostřed země, o které psal. Ale něco v tom, co jsem četl, mě nadchlo a inspirovalo, abych šel svou křesťanskou chůzí líp. Jak jsem se však začal těm Božím svatým připodobňovat, narazil jsem na to, co jsem zdědil po předcích. Tak je to nejen s naším dědictvím, ale i s naší národností. Náš společný problém je, že každý z nás se nachází v různém stavu vývoje. To znamená, že když se potkáme, náš vztah musí být přefiltrován přes všechny věci, které nám ještě zůstaly. Z toho důvodu vám můžu něco říkat, a vy slyšíte něco jiného, než jsem řekl; protože to prošlo nějakým filtrem, který to změnil, poopravil, pootočil a zapříčinil, že slyšíte něco jiného, než jsem chtěl. Nebo naopak může zmizet můj křesťanský nátěr, a místo toho se projeví něco z toho, co ještě pořád ve mně přetrvává.

Písmo říká, že nebojujeme proti tělu a krvi. Říká také, že to, co jsme si tu nakreslili, je naše bojiště. Proto je pro nás, kdo máme Ducha svatého a máme za sebou určitou fázi křesťanského vývoje, nezbytné, abychom dokázali rozpoznat, s čím jsme konfrontováni, jinými slovy, s čím vlastně bojujeme. Bible říká, že nemáme znát jeden druhého podle těla (2Kor 5:16).

³ Filipským 3:20 – „Naše občanství je ovšem v nebesích,...“ (NBK)

Kdybychom tomu porozuměli, nemohli bychom se urazit. Nebyly by žádné zraněné city, hádky, nenávisť, žádné odvety – kdybychom porozuměli principu, který se nazývá duchovní boj. Amen.